

[Miljøministeren]

Hvorfor er FTF og andre ikke blevet spurgt? Jeg forstår det på den måde, at man har ønsket, de skulle spørges, men vi har været ude for et mægtigt tidspres. Det er ikke nogen undskyldning, men kan måske være en forklaring. Der ligger ikke nogen speciel baggrund for, at de ikke er blevet spurgt, og jeg har da også noteret mig ønsket om det, sådan at vi er klar over, at fremover er der flere parter, vi kan spørge til råds.

Hr. Rahbæk Møller var inde på mange ting, som allerede er afklaret, om ministerierne og deres samarbejde. Det skal jeg ikke komme nærmere ind på, men derimod igen tage fat på spørgsmålet om de mange bemyndigelser, som jeg kort omtalte i mit første indlæg.

Når det er en nødvendighed, at vi tager fat på disse bemyndigelser, er det bl.a., fordi det er umuligt i dag at forudse, hvad vi kan komme ud for. Vi må, som vi drøftede det i februar, ikke låse os fast i en situation på nuværende tidspunkt, der gør det umuligt at tackle et pulserende erhvervsliv, tackle en pulserende udvikling inden for gensplejningsområdet. Vi vil have alle muligheder for at gribe ind dér, hvor det er nødvendigt. Derfor er lovtæksten ikke så detaljeret, som man måske fra visse sider kunne ønske, og som det vel også nok kunne have været rart for overskuelighedens skyld.

Jeg vil da godt sige, at der er mange af bemærkningerne, der giver en god indføring i de problemer, som ikke er belyst så meget i lovtæksten. Jeg vil godt henvise til bemærkningerne til lovforslagets § 15. Heri redegøres for, hvilke oplysninger der skal foreligge, for at en godkendelse kan gives.

Jeg har stor forståelse for ønsket om yderligere bemærkninger eller præciseringer, men jeg tror, vi skal være meget forsigtige med at sætte for detaljerede bestemmelser op her fra starten. Selv om det i dag kan se ud til, at tingene er fyldestgørende, kan der hurtigt opstå en situation, hvor vi må sige at det er ganske utilstrækkeligt. På den anden side kan man i dag skønne, at noget formodentlig er nødvendigt, men i løbet af kort tid viser det sig at være helt overflødigt. Det er baggrunden for opbygningen af denne rammelov. Men jeg vil da gerne sige, at jeg er positiv over for forslaget om tydeliggørelse og en præcisering af bestemmelserne, hvis man me-

ner, at der er områder, hvor dette kunne være hensigtsmæssigt.

Hr. Rahbæk Møller var også inde på spørgsmålet om ernæringen. Der er ikke i dette forslag medtaget bestemmelser, som specifikt handler om de ernæringsmæssige forhold og levnedsmidler. Sådanne særlige bestemmelser findes heller ikke i levnedsmiddelloven, som vi kender den i dag. Alligevel kan der administreres i overensstemmelse med den ernæringspolitik, som folketinget vedtog i maj 1984. Det vil naturligvis også være tilfældet, hvor der er tale om gensplejsning.

Vi skal ikke glemme, at der kan være både positive og negative ernæringsmæssige aspekter i forbindelse med anvendelse af gensplejsning på levnedsmiddelområdet. På den ene side vil gensplejsningsteknikken kunne hjælpe os til målrettet at udvikle sundere produkter. På den anden side er der ikke i dag sædvane for, at udviklingen alene målrettes efter den ernæringsmæssige kvalitet, men snarere efter udbyttestørrelse eller andre forhold, der er af betydning for en effektiv produktion; men hvis vi ikke samtidig tænker på de ernæringsmæssige forhold, kan vi risikere, at levnedsmidternes næringsværdi forringes. Derfor må selvfølgelig også disse betragtninger med.

Hvad med tilsynet? Og kan amterne klare det? Fru Anne Grete Holmsgård har også været inde på netop dette område. Jeg har nævnt før, at når vi har satset på amtsrædene i denne forbindelse, så er det for at trække de lokale myndigheder ind i lokale ansvarsområder, men også for at benytte veje, som vi har prøvet tidligere, jeg tænker her på § 5-godkendelserne.

Det rejser selvfølgelig spørgsmålet, om vi overhovedet er i stand til at få opbygget den viden, der er nødvendig i amterne, men sandelig da også i miljøministeriet. Der er jo ikke lang tid. Vi har klart slået fast, at det ikke er miljøministeriets opgave at oprette nye forskningscentre, det er ikke det, der er brug for. Det, der er brug for, er, at man i miljøministeriet får en ekspertise, der dels kan stille de relevante spørgsmål til vore forskere, dels kan læse de svar, de giver, og derefter omsætte det i praksis. En sådan videnopbygning er vi i fuld gang med og har været det det sidste halve års tid, sådan at vi i dag har en mandskabsstyrke på knap en halv